

הסיפור של יובל חרובי מכפר ויתקין

"הרפת מבחינתי זה תחביב, אם הייתי רוצה להתעשר, הייתי עושה דברים אחרים"

ראובן זלץ

הסיפור של יובל חרובי, הוא סיפור על אהבת אין קץ לרפת, סיפור על רפתן מזן מיוחד ועל אדם שהחליט ללכת באומץ עם אמונתו ואהבתו. הסיפור של יובל חרובי, הוא סיפור על רפתן שיצא מהארון, לפני שנים רבות, בתקופה שבה הדבר לא היה שכיח. כיום יובל מתחזק זוגיות עם בר, שבעברו היה רקדן ושניהם גרים ועובדים יחד ברפת המשפחתית בכפר ויתקין. יובל "עזוב, זה לא מעניין, מעבר לזה שאנחנו זוג העובד ביחד אין לזה כל משמעות". ושלא יהיה ספק, מדובר ברפתן מהמעלה הראשונה, מגדל ויוזם המאמין בענף ולא מפסיק להשקיע. סיפור של אהבה וגאווה אחרת

חשוב להבין שמגדל במושב מוציא את הכסף מכיסו הפרטי, בשונה מרפת קיבוצית. אנחנו אם תרצה מהמרים על כספינו ועל עתידנו הכלכלי אישי. כיום קיים חשש גדול להשקיע בענף וענף שלא משקיעים בו הוא ענף מת

אי אפשר להישאר אדיש כשנפגשים עם יובל חרובי, נכד ממשיך דור שלישי למשפחת חרובי מכפר ויתקין, מושב שהוא חלק חשוב בהיסטוריה הצינונית, חקלאית, עד היום הזה. יובל יליד 2,57 ילדים, חי כיום בזוגיות עם בר אטיאס. כבר למעלה מ-4 שנים השניים גרים ועובדים ביחד, בר גדל בקיבוץ עין חרוד, בעברו היה רקדן וכוריאוגרף. כיום, השניים מנהלים את הרפת. יובל "כשאני הכרתי את בר, הוא עבד בת"א ועסק באומנות. עכשיו שתבין, חלום חיי היה תמיד שיהיה לי בן זוג שיעבוד איתי ביחד, את הדוגמא הזו הכרתי מהוריי ומיותר לציין שזו היתה דוגמא מוצלחת. בר נכנס לאט לעניינים בהדרכתו הצמודה של אבא שלי וכיום היונקיה היא בעצם בניהולו הבלעדי ואני בשמחה רבה מפזר סמכויות. יש לציין כי התוצאות המקצועיות של היונקיה מאז שבר מנהל אותה, פשוט מעולות".

הכל מתחיל בהקפדה וזוג מגפיים בבוקר. יובל חרובי

לדעתי אתם הזוג הגיי היחיד החיים ביחד ומתפעלים רפת?

"האמת, לא בדקתי את העניין, זה לא ממש מעניין כבר היום. אנחנו זוג ושומחים לעבוד ביחד וזה כל הסיפור, אנחנו לא בעניין של להניף דגלים ולצאת בהצהרות, אפילו למצעד הגאווה לא הלכנו, אלא עבדנו ברפת. אנחנו עסוקים בלחיות את החיים שלנו". יובל יצא מהארון לפני שנים ארוכות וכשהוא מדבר על העניין, זה נשמע הכי פשוט "זה פשוט קרה והמשכתי הלאה". אך אם יש נושא המוציא מיובל ניצוץ בעיניים, זה הדיבור על הרפת. כל המגדלים אוהבים את הרפת שלהם וכמי שביקר בעשרות רפתות, אני יכול לומר בוודאות שאהבה כזו, קשה למצוא. סוג של אהבה תמימה, אמיתית. יובל "הרפת מבחינתי זו אהבה ותחביב, אם הייתי רוצה להתעשר הייתי עושה דברים אחרים. מבחינתי זה כל עולמי וזה מה שמעניין אותי לעשות. השאיפה שלי, עד כמה שזה נשמע דרמטי, למות תוך כדי עבודה ברפת". אבל שלרגע לא תטעו, מדובר בבעל מקצוע קפדן, מגדל רציני עם רגליים בקרקע, יודע כל פרט, לא מפסיק ללמוד וכן, גם לא מפסיק להשקיע. יום העבודה שלו מתחיל ב-0230 ומסתיים במקרה הטוב ב-1900. הרפת של יובל נחשבת לאיכותית וטובה ומוקמת במעלה טבלת הליגה כשהשאיפה להגיע מקצועית הכי גבוהה שניתן. יובל מגדיר את עצמו כמשוגע, רוצים דוגמא? יובל "כל עגלה ברפת מתויגת מגיל חודשיים בתגי אוזן של scf הנותנים מעקב מלא אחר מצבן הבריאותי מגיל 0. לאחר ההמלטה הפרות מתויגות בנוסף עם תג של צח"מ הנותן פיקוח כפול על כל פרה ורמת זיהוי דרישות הרבה יותר גבוהה,

שיפור ממשק הצינון עשוי למתן או לבטל את עומס החום הסביבתי על הפרה

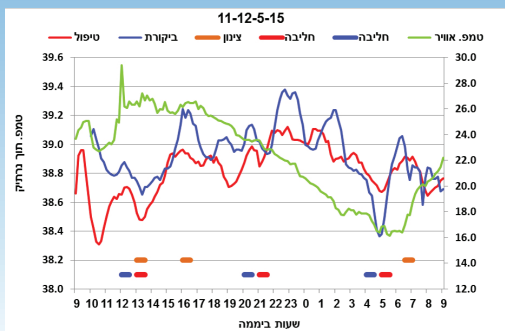
להתאמת הצינון ברפת

טמפרה

טמפרה - בדיקת יעילות ממשק הצינון ברפת

ניטור רציף במשך היממה של טמפרטורת תוך נרתיק הפרה מבלי לפגוע בשגרת יומה

שיפור השימוש בערכות הצינון יביא לעלייה ניכרת בתנובת החלב ובפוריות

השיטה המדויקת והיחידה המוכחת מדעית כאמינה

הבדיקה כוללת: דגימת מספר פרות בכל קבוצה ברפת, ניתוח והצגת התוצאות, דיון בתוצאות והמלצות לשיפור

אפשרות לבדיקה חוזרת על מנת לבחון את תוצאות השינויים.

נייד, תומר: 054-7918102 tomer.raanan@gmail.com

סככת עגלות חדשה

הבוגרות 23 מ"ר והיונקיה מטופחת עד לרמת בית מרקחת, יובל מאמין בטיפול מגיל 0 ואומר "העגלה הנולדת היא הבסיס לפרה החולבת וככול שתנאי חייה של העגלה טובים יותר, כך תגדל פרה טובה ואיכותית יותר. אין מקום לחיסכון בקטע הזה, לא במזון ולא בשום דבר אחר, אנחנו מאמינים גדולים ברווחת העגלה והפרה".

שמתי לב כי הרפת שלך מצוננת באופן מיוחד?

"כן בהחלט, הרפת מאווררת כל השנה כל היום בעזרת מאווררי הליקופטר אדומים. אני מאמין גדול בנושא איכות האוויר, בכל שלבי הגידול. הצינון בא על ידי הרטבה ורוח ומבחינת צינון מעל 23 מעלות הצינון ברפת מתחיל לעבוד ובשיא עונת החום אני יכול להגיע לצינון כפוי של 12 שעות ביום. כמובן שהפרות שלי עומדות על גומי לכן הדבר מתאפשר. בימי החום הקיצוניים אני לא מכבה צינון 24 שעות ובכל פעם שהפרה ניגשת לאכול היא מקבלת צינון". על סככת העגלות שבנה לפני כמה שנים הוא אומר "לפני כארבע שנים בעקבות הצורך לגדול הוצאתי מתוך הרפת את שלוחות העגלות, בניתי להם סככה חדשה מרווחת ואיכותית ושם מעבר לאופציה של הגדילה הן מטופלות טוב יותר ובצורה פרטנית".

מה מבחינתך הדברים החשובים ביותר ברפת?

"הכל מתחיל בהקפדה ובזוג מגפיים בתוך הזבל, רפתן שלא מסתובב יום יום ברפת מפספס את הפרטים הקטנים. צריך לראות לפחות פעם ביום את הגומא במזון, מה הפרה אכלה באמת. לראות את הזבל, הריח, הבועות והטקסטורה. יש חשיבות גדולה למרכז מזון איכותי וטוב, ווטרינר טוב ומזריע טוב. מעבר לכל זה, הרפת היא לדעתי מונח נרדף לשמרנות במובן היום יומי של העבודה למרות שהרפתן הישראלי נחשב לפורץ דרך. הטיפול בבקר חייב להיות קבוע ומתמשך. אחרון

כל הכסף המגיע ממכירת פרות הולך אך ורק לרווחת הפרה, צינון, אוורור, מדרכי גומי, כי אצלי הפרות החולבות לא דורכות על בטון בשום שלב כולל מכון החליבה

רומינציה, הלחתה ונותן אופציה עתידית לכל מיני פיצ'רים הנמצאים בפיתוח בשתי החברות".

לא מסוגל למכור פרות לבשר

יובל הוא רפתן ייחודי, את זה כבר הבנתם, רוצים דוגמא נוספת? הוא לא מסוגל למכור פרות לבשר, סוג של שריטה ולא היחידה, טיפוס מיוחד כבר אמרנו? יובל "אני מוכר את הפרה שנה שנתיים לפני למשק אחר החולב אותה שנה שנתיים וזה עוזר לי להתגבר על הבעיה שלי. ככה יותר קל לי להעביר אותה הלאה, אני מודע לתהליך הסופי אך ככה זה עוזר לי להתגבר. דבר נוסף, כל הכסף המגיע ממכירת פרות הולך אך ורק לרווחת הפרה, צינון, אוורור, מדרכי גומי, כי אצלי הפרות החולבות לא דורכות על בטון בשום שלב כולל מכון החליבה". על סככת החולבות אומר יובל "החולבות נמצאות בסככה ולכל פרה יש בממוצע 25.7 מ"ר לעגלות

אורה וגדעון חרובי

זוגיות ועבודה משותפת. בר ויובל

הרווחיות ולייעל את העבודה ואולי בעתיד אפילו להחזיר את תנובה, מי יודע, זו היתה טעות טרגית של הבעלים ולדעתי זה נבע מתוך חוסר עניין, כיום כולם מצטערים על המהלך הזה."

אז למה בעצם הסכסוך עם הקיבוצים, הרי הם אומרים את אותו הדבר?

"אני לא פוליטיקאי אבל הקיבוצים לא נמצאים באותו מקום שלנו. מובילי הענף בקיבוצים עדיין חושבים שאם האוניה תטבע יהיה להם מספיק מקום בסירות ההצלה. אך לדעתי אם יירד גשם כולם יירטבו ומעט מאוד ישרדו את המבול".

ולגבי ההשקעות ההולכות וגדלות?

בגדול, אנחנו הרפתנים חייבים בטחון כלכלי להשקעות שלנו

המשך בעמוד 72 <

חביב אך הכי חשוב, רווחת הפרה והשקט, פרה צריכה שקט ואם היא בורחת ממך סימן שעשית משהו לא נכון".

רפתות יהיו חייבות לאחד כוחות

כמי שמודע לתהליכים על ענף החלב בכלל ועל הרפת המשפחתית בפרט, יובל מבין כי הישרדות הרפת המשפחתית תלויה בשיתופי פעולה, איחוד רפתות ועבודה משותפת, אפילו חזרה לפעילות קואופרטיבית. על עתיד הרפת המשפחתית, אומר יובל "נתחיל מהסוף, אני מאמין גדול ברפת המשפחתית ולכן אני כאן, אך יחד עם זאת אני מאוד ריאלי ומודע שלרובנו אין דור המשך ולכן ברור לי לגמרי שהרפת המשפחתית צריכה לעבור שינויים. רפתות יהיו חייבות לאחד כוחות ולפעול במשותף ולשאוף להגדיל את

רווחת הפרה מעל הכל. רפת חרובי

משפחת חרובי תעודת זהות

חיים חרובי, אביו של גדעון והרוח הפעילה בארגון שהקים את כפר ויתקין, הגיע לארץ בשנת 1921 - עם קבוצה של כ-20 איש שהקימו את כפר ויתקין, ארגון ב'. ב-1930 הגיעו כ-20 רווקים לכפר ויתקין. בשנת 32 יצא קול קורא לבעלי המשפחות להגיע לכפר ובשנת 33 עברו למיקום העכשווי של המושב. הרפתות הגיעו למושב בשנת 32 ושיווקו את החלב לנתניה שהיתה אז מושבה. אבא של יובל, גדעון, נולד בכפר ויתקין ב-1935, בן יחיד למשפחה "הרפת החלה עם פרה אחת ואח"כ גדלה". את הרפת ניהלה סבתא הלה ביד רמה וסבא עבד בתנועת המושבים. כשגדעון השתחרר מהצבא בשנת 1957 מנתה הרפת 4 פרות חולבות כולל עגלות. גדעון "וואז התחלנו לאט לאט להגדיל את הרפת". בתוך כך התחתן גדעון עם אורה בת גבעתיים שנעשתה רפתנית ולזוג נולדו 4 ילדים. המשפחה התפרנסה מרפת לול ופרדס וגן ירק קטן. כיום נותרה רק הרפת. גדעון "בשנות ה-80 הוחלט להעביר את הרפתות מהכפר החוצה ואנחנו הצטרפנו לעניין. כיום כל השטח מכוסה בסככות ומספר הפרות הלך וגדל ובמקביל הענפים האחרים ירדו". כיום גדעון מטפל ביונקים באופן חלקי "אם נותנים לי, מבחינתי אני רוצה לעבוד יותר". מחייך גדעון בן ה-83. כיום מתגוררות בכפר ויתקין 150 משפחות בנוסף לעוד 150 משפחות המתגוררות בהרחבה. כפר ויתקין עדיין נחשב למושב חקלאי פעיל ותוסס.

ואנחנו חייבים לדעת כי הענף יישאר מתוכנן לפני שאנחנו מוציאים שקל, במקרה שלנו זה מיליונים. חשוב להבין שמגדל במושב מוציא את הכסף מכיסו הפרטי, בשונה מרפת קיבוצית. אנחנו אם תרצה מהמרים על כספינו ועל עתידנו הכלכלי אישי. כיום קיים חשש גדול להשקיע בענף וענף שלא משקיעים בו הוא ענף מת".

אמרת לי שבעיית כוח האדם היא הבעיה הקשה ביותר מבחינתך?

"כן, לגמרי כמובן לאחר התכנון ושמירת המכסות, נושא כוח האדם, זו הבעיה קשה ביותר המערערת את כל הענף. נסה לדמיין שאתה מגיע למקום העבודה לך במפעל ומגלה שבאותו יום החליפו את כל הפועלים באנשים לא מקצועיים וללא ידע בשפה וללא שום ידע מקצועי, מה תעשה. וזה לצערי תהליך הקורה לרפת המשפחתית אחת לחמש שנים במקרה הטוב. המדינה החליטה שלאחר חמש שנים התאילנדי חוזר הביתה שלו ואנחנו נשארים לבד וללא חפיפה כחודשיים עד שמגיע הפועל החדש וזה בנוסף לעובדים החדשים המגיעים נטולי ידע, עכשיו לך תלמד אותם, תכשיר אותם ואחרי כמה שנים, הכל מחדש. זה מטורף וזה לא הגיוני ועוד לא דברנו על הסיכוי במציאת עובדים, הביורוקרטיה ואיכות כוח האדם שלצערי הולכת ויורדת".

ראיתי שהלכת חזק על העניין הסולרי?

"כן, זה אמנם לא קשור לרפת אך זה מה שנותן לי את הביטחון להשקיע אחרת לא הייתי עומד בהשקעות".

איפה אתה עוד 10 שנים?

"ברפת מה זאת אומרת, או מת, לא רואה את עצמי יושב בבית וקורא ספר, זה לא מדבר אלי". ▲